

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 6-го февраля 1902 г.

Печатано въ типографіи Г. Флауръ. Ревель, Серебряная № 6.

Silwo saab Jeesuse käest armu, aga oma endise maailma sõbra Rohali läbi taganeb jälle ära.

I.

Sinna rahwas olivad pea kõik ühest hirmsast külge hakkawast haiguselt raskest ära-rikutud; mõne külges näitas haigus pahem, mõne külges wähem, aga ometi läks kõikide asi väga pahaste! Seal saadeti selle wiletsuse sisse „Maa-Runinga“ poolt Tema ainus Poeg, Jeesus Kristus, et Tema pidi haigetele elu-wett tooma, mis kõik wiga pidi parandama. Ainult üks tingimist oli neile ette antud, kes terweks saada tahtsiwad, see oli, et igakuks pidi ise Jeesuse juure minema (tulema) ja Teda ise paluma; teiseks, et igakuks, kes terweks tehtud sai,—pidi oma maja lahti tegema, et Tema igal ajal wõiks sisse tulla. Haigete seas oli ka Silwo, üks rikas noormees.

Silwo oli Jeesusest kuulnud ja ehk küll mitmed ta sõbradest teda keelasid ja tagasi hoidsiwad,—läks ta siiski Jeesuse juure, et ka ennast Temast terweks teha lasta. Üks wana mees, nimelt Paulus,—kes ka ise Jeesusest oli terweks tehtud saanud, tõi teda Jeesuse juure.

Kui Silwo Jeesuse juure tuli, langes ta Tema jalgade ette maha ja hüüdis: „Oh anna ka mulle elu-weest juba, et mu hirmus haigus paraneks!“ ise tõstis omad wälja sirutatud abi-otsjad käed oodates Jeesuse poole üles.

„Südamest hea meelega tahan sind aidata,“ wastas Jeesus. „Aga kas sa tunned tingimised?“

Oled ja valmis Mulle oma maja lahti tegema, et Ma sinu juure oma armastuse järele sisse ja välja võin käia?"

"Nii kui iialgi võimalik, kallid õpetaja, see on mu südamlikum soov!" vastas Silwo. "Olen rõõmuga enam kui valmis kõige paremat, mis mul on, — Sinu omaks andma!"

Nüüd võttis Jeesus (riide kordadest) taskust ühe väikeste kristali pudelikeste ja kristali peekrikeste välja, tegi lahti ning valas üht selget, elavat vedelikku karikasse.

"Joo," ütles Ta Silwole peekrid kätte andes. "See on üks waba armu-kingitus Minu Issalt."

Silwo jõi ja juues tundis ta, kuidas üks eluwägi tema liikmetest, soontest ja üdist läbi tungis ja kõik ta keha ühe imeliku uue elu ja õnnistuse wäest läbi tungitud ja uue elule äratatud sai.

Nüüd palus Silwo igatsedes ja õhkades Jeesust enesega tulla ja tema majas hingamise aset võtta. Jeesus kuulis ta palwet rõõmuga ja nüüd astusiwad jeltis koju poole. Silwo süda oli nii rõõmustatud ja rahu ja õnnistusega täidetud, et tee pikkus ja kiwid üsna unustatud oliwad.

Kuud ja aastad, nii palju kui ma tean, — oli Jeesus Silwo majas nüüd kui auustatud ja oodatud wõeras; — Ta käis tema juures sisse ja välja, ja sai ikka rõõmuga teretatud, kui Ta jälle tuli.

"Oh Jeesus, kas ma ei võiks Sind ka Sinu töös natukene aidata?" küsis ühel päeval Silwo Jeesuselt, ja ta silmad särasiwad tões ja rõõmsas waimustuses.

"Küll wõid," vastas Jeesus, "kui tahad sõnakuulelik olla."

„Ma tahan, jah ma tahan!“ hüüdis Silwo. „Tee minust üks sõnakuulelik teender, kes Sind alanduses ja madaluses teenib.“

Jesús pani oma käe Silwo pea peale ja õnnistas teda. Oh ei ükski ei jõua seda õnne ja rõõmu üles kirjutada, mis Silwo selles õndsas teenistuses maitstes ja leidis! Kui kerge, oh kui kerge oli see temal nüüd oma endised uhked füüdised riided jämedate lihtsa riiete vastu wahetada, kui ta nägi, et esimesed tema töö juures kõlbmatad olivad! Sage-daste tuli ta õhtul wäsinud ja waewatud kodu, aga ta ei kahetsenud iialgi, et seda teed ja elu oli omale ära-walitsenud, ehk tal küll enam iialgi aega üle ei jäänud, oma wana sõbrade juures wõerusel käija. See õnnistus oli suur, mis ta hinges nüüd põles ja kelle sees ta kui kala ujus. Waeleid ja haigeid hingesid üles otsida ja neid Jesuse juure tuua, — oli ta kõige suurem rõõmu töö. Ja see rõõm, kui ta nägi kes elu-wett olid maitsenud, — kuidas üks uus elu-wägi nende pool-surnuid liikmeid täitis, — see oli tal üle kõige asjade kallis. Ja need Jumalikud armu tunnid sügawas armastuses ja Jesusega osasaamises, — need olid talle kui Paradiisi põli.

Kõiges selles Issandaga ümberkäimises ja osasaamises, — sai temale kui üht uut maailma Waimu filmade ette pandud, mis tema meelt ja mõistust ikka enam ja enam lahti tegi, kellest tal siitsaadik weel kõige pisemad aimu teada ei olnud. Ja nõnda oma taewase sõbra läbi õppis ta nüüd sügawaid Jumala riigi asju tundma, ja Jumal lastis ta teda ühe äraarwamata walguse ja armastuse sügawaid kiireid waadata ning nende seeft jõudu ja wäge wõtta.

Nii mitmed ja mitmed armsad filmapilgud, mis

Issand teda maitsta lastis; ka kõige Terratelfia linna kodanike vastu oli Tal ärras meel.

Jah, kõik need kallid raha tunnid, mis Issand Silwole andis,—riffusiwad kõik kuradi plaanid ära, misga ta kawala petmistele ja meelitamistele läbi, kui ka mõitlemistele ja waewadega Silwo südamele kahju tahtis teha.

Nüüd oli Silwo maja uue sõbradele lahti, kes sedasama mõtlewad mis tema, ja kes ka Jesuse tööl olivad.

Silwo elas nüüd üht Jumaliku õnnistatud elu, ja ta päewad läksiwad rõõmsas ja õnnelikus Jesuse teenistuses edasi, kuni ühel homikul ta wana sõber, Royal, weel kord teda ülesse otsima tuli.

Wiimasel ajal oli Silwo wäga wähe tema peale mõtelnud, aga nüüd, kus ta jälle tema ees seisis,—ärkas endine sõbrus ja armastus tema südames.

Hõrna armastusega hellaste teine teise kaela ümber hakates, teretasiwad sõbrad üksteist suuandmisega, ja Silwo wiibis kõige see päewa oma endise sõbra juures. Neil oli nii palju teineteisele rääkida, et tunnid urenäu kombel mööda lendasiwad ja Silwol ei jäänud armastuse tööle sugugi aega enam üle.

Esimene muudatus, mis Royal oma sõbra juures märkas, oli ta lihtne kuub, mis ta seljas kandis. „Misparast sa kannad, armas Silwo, seda jämmedad kuube?“ küsis Royal.

Nüüd rääkis Silwo lihtsalt kõik, mis ta elus oli Jesuse armastuse läbi juhtunud. Royal kuulas teda põnewalt tähelepanemisega ja ütles: „Ma tahaksin sind, armas Silwo, jälle näha kui endistel päewadel. Oh pane enna! jälle kord minu rõõmuks oma siidi riidesse.“

Silwo pani wastu ja ei wõtnud mitte ta nõuu kuulda; sest need lihtsad riided oliwad temale wäga armjaks saanud.

„See ei olnud ka ju tõeste mitte nende Jesuse tingimistes ööldud, et sa just niisugused riided pead kandma!“ ütles Royal Silwo ära kulunud ülikonda waadates ja silitades.

„Ei,“ wastas Silwo taja.

„Ja ometi, oh tee ometi, armas Silwo, mulle ükskord weel seda meelehead ja rõõmu,“ ütles Royal meelitades. „Oh pane omad endised riided ümber ja ole täna õhtu weel kord nõnda kui endisel päewadel!“

Ja waata, Silwo andis järele ja täitis sõbra palwet. Kui see sündinud oli, läksiwad nad sööma- (tuppa) saali. Ilma küsimata astus Royal jälle sööma-lauale ja istus maha oma wana koha peale, kus ta ikka enne oli Silwo laual istunud.

Üks walus tundmine käis nüüd läbi Silwo keha; sest see oli ju nüüd ikka Jesuse koht olnud, kus Royal peal istus. Aga kuidas ta ka nüüd oleks püüdnud, ei julenud ta ometi Royalit paluda, üht teist kohta omale wõtta.

„See ei pea ega tohi enam iialgi, ei iialgi nõnda ette tulla, kui täna!“ mõtles Silwo.

Ja esimest korda sest ajast, kui ta Jesust tundis, — soowis ta, et Jesus mitte täna tema tuppa ei tuleks, kuna ta enne Jesust ootas ja Tema tulemise üle rõõmustas. Aga inimese mõtled ep ole mitte Jumala mõtled, ja inimese teed mitte Jumala teed! Sest Jumala tahtmine on see, kes käe on kord adra külge pannud, et ta siis mitte enam tagasi ei waataks, waid oma Issandat alati ja iga päew ootaks ja patu wastu wõitleks.

Silwo soowimine oli küll, et Jeesus täna ei tuleks; aga ometi ta tuli! Parajaste, kui söömaeg lõppes, — astus Jeesus sisse. Royal oli ennast laua peale kumardanud ja rääkis lulise waimustamisega. Nad ei pannud kumgi Jeesust tähele ega näinud Teda mitte. Üks filmapilk seisis Jeesus nende ees ja waatas waikselt oma ära wõetud koha peale. Ararääkimata kurwastusega pööris Ta kord omad filmad Silwo peale, waatas haledaste, siis taganes ja kadus nende eest.

Kõik see nädal, pärast seda, ei tunnud Silwo mitte enam täielist terwist ja rahu Issandaga ohsaamisest, waid üks libedus oli ta hinges, mis teda waewas. Küll ta otsis wäga heameelega mõnda asjata põhjust ja tahtis oma hinge kiskikusest peaseda; aga ta jäi ikka seksamaks, mis ta oli. Ta ütles: „Armas Jeesus! See ei pea ju Sulle ühtegi lahutust tegema, et Royal Sinu koha wõttis; sest see ei pea tõeste enam iialgi ette tulema!“

Ühe wäga sügawa armastuse pilguga waatas Jeesus Silwo peale ja ütles: „Sa tead, et see mitte nõnda ei lähe! Sa ei wõi mitte meie mõlemate sõber olla; sa pead teist wihkama ja teist armastama.“

Silwo sai rahutumaks ja ütles: „Royal lubas ja ütles, et ta mulle mingit takistust selle tee peal ei taha teha, et ma Sind teenin. Ta rääkis ka sellest, et ta ka ennast parandada lasseb.“

„Millas?“ küsis Jeesus.

„Ükskord,“ ütles Silwo kogeldades.

Selle järel oli üks sügaw waikimine. Siis ütles Silwo: „Ma tean mis ma teen. Julgeste ütlen ma Sulle, et mull saab tõeste korda minema Royalit ära wõita. Ja seda ei saa ma iialgi, ei iialgi enam

lubama, et ta Sinu platsi omale pruugib! Sa ei saa weel mitte ära minema, eks ole tõsi?"

„Ei iialgi, iialgi lahku Ma enne sinust, kui Mulle ije ukse näitad!“ vastas Jeesus kurwalt.

Royalil oliwad väga armsad sõbralikud omandused (anded) seltsimiseks, ja nõnda sai ja läks Silwol ikka raskemaks end temast lahutada.

Aeg, kus ta weel Jeesusega osasaamises oli, — sai ikka enam ja enam lühendatud; — ikka enamiste õhtudel oli ta väga väsinud ja seepärast kuiwas ta osasaamine Jeesusega ikka enam ja enam koku; — pikkemalt ei olnud tal enam aega Jeesusega asja läbi rääkida, waid kõik mis oli, see oli enam kohuse ehk käsu täitmine. Ainult armastuse pärast otsis ta Jeesust weel mõni filmapilk enne magama minemist.

Päewad ja nädalad läksiwad mööda ja Royal ei olnud ikka weel mitte Jeesuse parandamise juure tulnud, nõnda kui ta seda lubas. Ja wiimisel ajal rääkis ta Silwo temaga selle asja üle vähem. Royal aga tegi suured plaanid ja pidas armsad kõned, — ta sõbrad tuliwad talle tihti wõerusele ja läksiwad suure waimustusega ära.

Ja Silwo, kui maja peremees, — ei wõinud teifiti, kui pidi ta nende sekka astuma ja nendest osa wõtma.

Silwo sai ta sööma-lauale kutsutud ja ta ei jõudnud oma sõbrale mitte „ei“ ütelda. — „Väga mitmed wiisid on töötegemiseks,“ ütles ta ühel päewal Royalile. „Ja ma olen sinuga ühes nõuus: et Jeesuse tulek meie wõeraspeole mitte kohane ei ole!“

II.

Uga Silwol oli täna üks väga segane ja vastu meelne õhtu mööda läinud ja see asi oli järgmiselt sündinud, et Jeesus oli äkitselt kesked uhked ja lustiliku laudkonda oma lihtsa ja kulunud kuuega aset wõtnud ja jenna istunud, kus see maailma armastaja seltskond omas joowastawas rõõmu tujus elustas. Kõik nende lõbus kõne waikis; naeruline naljatamine jäi wait. Mõned sõbrad nendest wahtiswad ikka ja ikka Tema peale; — lõbusast õhtust ei olnud enam juttugi! Ja kuidas wõis see ka teistte olla? Sest kus Jeesus ilmub, seal peab maailma waim taganema. Kuidas sünnib Kristus ja paharet ühte? (2 Kor. 6, 15.) Oh ei ialgi!

„Kõige parem saab olema,“ mõtles Silwo ja ütles: „palun Teda siis mitte siia tulla, kui muul wõerad on!“

Uga sell filmapilgul, kus Silwo Jeesusele seletas, et Ta mitte enam tulla ei tohi, kui tal wõerad on, — tundis Silwo kohe üht wäikest surmaplekki endisest haigusest enese külges. Ta ruttas siis küll kohe Jeesuse juure ja palus üht tilgakest eluwett. Uga Jeesus küsis, nii kuidas juba esimesel korral: „Kas sa oled walmis Mu tingimised täitma ja tahad ennast Terratelsiast (maailma armastusest) lahutada?“

Silwo nuttis ja palus, et Jeesus ometi tema põhjused wabandamiseks vastu wõtaks ja näitas Tale weel kord kõik põhjused seletades, mikspärast ta Teda oli palunud mitte tulla. Uga Jeesus raputas pead ja ütles: „Oh Mu waene Silwo! Wesi wõib aga ainult siis kasu saata, kui tingimised täidetud saawad.“

Silwo pööras ennast kurwalt ukse poole; ta süda ütles talle selgeste, et Jeesusel õigus on. Uga see

näitas talle wõimatu olewat, kõik Jesuse tingimised täita; sest kui ta oma sõbra teutamise ja naeruliste filmapilkude peale mõtles, mis siis tulema saawad, — jäi ta süda araks.

„Kõige selle wastu astuma olen ma liig nõrk,“ mõtles ta iseeneses, „ja nimelt ma tean, et Royal ja ka mina tahame ometi mõned päewad eneste tarwiduseks saada ja elada.“

Ja ootamata ja julgeste wõis nüüd Royal sell wiisil alati Jesuse kohale istuda, ja ilma tähelepainemata harjus Silwo selle muutusega. Wiimaks läks asi nii kaugele, et Jesusel enam selles suure majas mitte põrmugi ruumi ei olnud, kui mitte väike kõögipois, kes nugasid puhastas, — südame armastusega Teda ei oleks wastu wõtnud.

Ühel päewal, kui Jesus jälle sealt väga kurwalt ära läks, — jooksis väike Ula (kõõgi pois) Tema järele ja hüüdis hinge finni pidades: „Opetaja, õpetaja! tule, oh tule ka ometi minu väikese kambriisse! Seal on ruumi Sinu tarwis, tule, oh tule! Sest waata, ka mina olen elu-weest joonud: Tee ka minu Sinule üks teender!“

Jesus pööras ennast ümber, naeratas sõbralikult ja oli poisikese wastu väga lahke; — Ta pidas ta väikest kätt omas käes ja laskis ennast oma noorest sõbrast lihtsa, väikese, wäese kambrikesesse wiia ja heitis ta kõrwa asemele maha. „Jumal õnnistagu sind, Mu armas laps!“ ütles Jesus. „Sina oled Mu heaks seda teinud, mis sa wõisid, ja mu Issa, see auu Kuningas saab kõik seda wastu wõtma, just kui oleks ja seda Temale teinud.“

Oh küll Ula mitte täieste ei mõistnud, mis Jesus nende kalli sõnadega ütles ja ütelda tahtis, —

fiiski ta tundis ennast rääkimata õnneliku olevat. — Ühel õhtul, jah nüüd, oh kui kurb see on kirjutada! — sai Jeesus tõeste Silwoft enesest ukse taha jäätud. Teie võite ehk seda waewalt uskuda, kui teile seda ütlen, et Silwo ise see oli, kes Temale ukse kinni pani.

See oli juba hilja õhtul ja Silwo oli juba oma tuppä üksikult läinud, kui ta äkitselt üht tugewad koputamist ukse peale kuulis, mis teda nagu paha-seks juba tegi. Ta tegi teise-korra pealt akna lahti, pistis pea wälja ja hüüdis: „Kes seal on?“

„Mina olen Jeesus!“ wastas üks heal. „Lase Mind sisse! Olen nii wäga wäsinud; tormid ja tuuled on Mind nii wiletjaks teinud.“

„Ma ei wõi enam mitte maha tulla Sind sisse lastma,“ hüüdis Silwo, „on juba wäga hilja! Aga tule homme.“

„Ei Silwo lase enam Mind sisse!“ kaebas Jeesus kurwalt. „Wäljas on praegu nii wäga pime ja märg ja Mull ei ole kohta, kus Ma hingada wõiksin.“

„Oh ei ma ei wõi enam alla tulla!“ kinnitas Silwo uueste. „Du ju wäga külm, ja mina olen ennast juba puhkamise tarwis lahti wõtnud. Üks teine kord tahan ma Sind sisse lasta; täna ei wõi ma mitte!“

III.

Nastad oliwad juba mööda läinud, kui äkitselt üks Kuninglik käskjalg uhke hobusega Terratelsia linna sisse ühel juisel päewal peale löünat kihutas. „Tulge!“ hüüdis ta. „Oh tulge, sest kõik on walmis! Kuldse linna wärawad saawad teie wastu wõt-

misjeks lahti tehtud. Teie kõik, kes teie olete elu-
weest parandatud ja oma haigustest terweks saanud,
— ruttake, oh ruttake! sest mõne tunni pärast on
Terratelsia ära-häwitatud ja jäädawalt ära kau-
tatud.“

Oh mull ei ole mitte võimalik kõik seda sega-
dust ja hirmust ehmatust kirjeldada, mis see sõnum
Terratelsia elanike juures sünnitas! Ühed hõiska-
sivad õndsas rõõmus ja tõstsid omad pead rõõ-
muga ülesse; teised jooksisid tulijelt kahewahel
meele ära-heitlikult ümber ja otsisid õhkades Je-
susst taga ning hüüdsid jüngerite poole, et nemad
neid Tema juure aitaks.

Igalt poolt ruttasid inimeste parved, rikkad
ja wäesed, kõrged ja madalad, wanad ja noored,
wigased ja haiged; — seal ei olnud nii suuri ini-
meste hulka ei iial enne koos nähtud, kui nüüd.

Wijut teistest eemal nähti ka Silwo ja Royal
seal käiwad. Silwo oli kahwatanud kui furnu, ja
wäga ärritatud Royal, kes Silwole kibeda sõnadega
ta rumalust ette wiskas, et ta Jesusst ära oli aja-
nud ja mitte päewad ja ööd ei ole Tema juure jää-
nud ega sellest tarwitusest ei ole jeketanud, mis Je-
susse kallisk parandamine elus ja surmas kasu saadab.

Üks äkiline tee-pööramine tõi kuldse linna nende
filmade ette ja kui linna wärawad lahti ja kinni
tehti, — siis kuuldi mõnede sisse lastmisjeks Tuma-
liku armast laulu kaja.

Wäljas pool linna wärawate ees seisid inimeste
hulgad, mis kokku jooksisid, — need said kahest hiilgawate
riietega ehitatud inglitest kinni peetud. Üks neist
pidas omas käes üht raamatud, kelle seest nende ni-
med ette loeti, kes sisse minna lohtisid ja kellele

luba anti, — nende eest tegi teine ingel pärli wärawad lahti ja pani kinni.

Nimi nimelt sawad kõik inimesed ette kutsutud; — ikka ja jälle awati kuld linna uks. Oh misfugune taewa hiilguse meri jättendas! Oh misfugune armas kutsumise rõõmu helin neile iga lord wastu kõlas, kui keegi jälle üle läwe püha linna astus!

Ikka ja ikka üks teise järele tuliwad inimesed ja palusid sisse lastmist. Mõned töiwad wabandamisega ette ja ütlesid, et neil liig palju tööd oli olnud, kelle-pärast nemad ei olla mitte Jesuse tingimisi täita wõinud ega endid parandada lasta; — nad palusiwad, et neid ka sisse lastud saaks. Aga inglid kinnitasiwad ja ütlesid neile, et see wõimata olla neid sisse lasta: „Sest jenna sisse ei pea ühtegi saama, mis ära keelatud on, ega mis hirmsaid asju ja walet (armastab ja) teeb, kui aga need, kes Talle elu raamatusse on kirjutatud.“ (Jlm. 21, 27.)

Neil oli pikk armu aeg ilma tähele-panemata mööda läinud ja nad olid üzna ilma asjata siin maailmas elanud. Nüüd ei olnud enam midagi wõimalik nende heaks teha ja keegi ei wõinud neid enam aidata! Mõned hüüdsiwad meelt ära-heitlikult: „Laske meid sisse! Oh laske meid sisse! Meil on aga kõigest üksainukene wäike plekkene külges, mis ühtegi suurrt wälja ei näita!“ Ja teised jälle katsiwad endid üleüldsi mantlete sisse ja ütlesiwad endid puh-tad olemat.

Aga ei ükski asi ei aitanud; sest nende nimed ei olnud mitte elu raamatusse kirjutatud, ja seepärast ei saanud nad mitte sisse lastud.

Seal tuli öö; — weel wiimselt tehti wäraw lahti ja siis — igaweste kinni! Ja nüüd ei olnud muud

enam kuulda, kui õues seisjate kaeblik häda hüüdmine ja üks hirmus hulgumine ja hammaste kiristamine igawesjes pimeduses. Oh kui hirmus oli nüüd nende häda! Ei seda ei wõi keegi ülesse kirjeldada, ega seda ei mõista keegi wälja rääkida, mis põrg liste häda ja waew on.

Ja h, mu armas wend ja õde, kes sa siin neid ridasid loed ehk kuuled! Kuidas on sinu eluga lugu? Kas su nimi on ka Talle elu raamatusse kirjutatud? Kas su igapäine püüdmine ja hinge hool on alati see, et sa Kristuse Jesuse were läbi õndsaks saaksid? Kas sa oled ka ennast ja kõik oma liikmed Jumalale ohwriks ja magusaks haisuks annud, mis üks mõistlik Jumala teenistus on? (Rom. 12, 1.) Kas sa oled selle lahti tehtud armu-hallika juure läinud, mis patustel lahti seisab (Safa. 13, 1) ja oled seal seestpidist inimest Kristuse were ripputamise läbi kõigest kurjast südametunnistusest puhastanud? (Ebr. 10, 22.) Kas sa oled Jesusele omas südametunnistuses aset teinud ja wana Koyalt sealt seest wälja ajanud? Wõi oled sa alles kahe pere koer? Sa tahad Jesusega elada ja wahel ka Ferratelfia kodanikudega sõbrustada ja wana Koyale omas laudas ruumi ja auru anda! Oh sõber! Ära seda tee! Südametunnistusest palun sind järele mõtelda, et sa wahet teed maailma ja Jesuse wahel ja mitte uskmata rahwaga ühes ikkes ei wea! (2. Kor. 6, 14.) Pea seda meeles, mis püha laulja ütleb: „Igawene aeg, — see sõna Nii kui pitkne müristab!“ Pööra, pööra, oh pööra! ja lasse ennast parandada ja ela igaweste rõõmus ja rahus!

Wit jil: Jumal maa ning taewa Looja.

1. Kurwad hinged Jesust nõudwad, Aga ei saa näha weel; Taewa linna poole sõudwad, Selle kurja ilma peal. Dotate ja paluge, Tema aitab tõestel!

2. Meie Jesus meid ei jäta, Eht küll pime filme ees; Tema jalge ette tõtta, Kui on walu südames. Tema weri puhastab, Taewa wastu valmistab.

3. Tema surm ja küls haawad On meil lahti alati; Ufu filmaw Teda näewad, Tema werd, mis walati. Ufu aga kindlaste, Truu on meie Jesuse!

4. Wennad, õed kätt müüd andke, Säagem truuks Jesule! Tema häbi rõõmsasi kandke, Säagem Tema järele! Urgem waewa põlgage, Müüd kõik truusi wõidelge!

5. Tahab maailm meid siin naerda, Pilgata ja teuta, Mitu sõnnu nime anda, Tektu seda keelmata! Jesus tunneb siisgi meid; Palugem, et pöörab neid!

6. Kui see kitsas tee saab läidud, Siis saab wõitja taewasse; Wäsiud hinged kodu wiidud Kahu, rõõmu ritgisse. Siis nad suure healega Hõiskawad: Halleluja!

—>> Hind 3 kop. <<—

ESTONIAN
CALVARIAN MISSIONS SOCIETY

ARL-04-00679